

MODERN DÜNYANIN HASTALIĞI YALNIZLIK

İnsan, genellikle hayatın müspet yönlerine bakmayı arzu etmektedir. Menfi durumlarla karşılaşmayı istememekte, eğer böyle bir hal söz konusu olursa, mücadele etmekten ziyade kısa yoldan isyan etmeyi tercih edebilmektedir. Bu, yapımızın ve dünyanın tatlı yönlerini yaşamamanın getirdiği bir sonuçtur. Ancak bir imtihan hayatı olan dünyanın sadece müspet, tatlı ve sorunsuz yönünün yanında sıkıntıların, aksiliklerin, birlikte yaşam problemlerinin bulunduğu menfi olarak addedebileceğimiz tarafları da bulunmaktadır. Sadece, iyinin ve sadece kötünün olduğu ortamlar yaşanabilir değildir. Her şey, zıddıyla kaimdir. Günlük hayatta amir'e de memur'a da, işçiye de patrona da ihtiyaç vardır. Sadece birinin olması anlamlı değildir. Önemli olan hep birlikte eksileriyle artılarıyla hayatın yükünü sırtlanabilmektir.

Yaratıcı, dünyayı insan, hayvan ve nebatatın birlikte yaşayabileceği bir ortamda halk etmiştir. Her biri kendi arasında ve diğerinin varlığına muhtaçtır. İnsanoğlunun bu noktada diğer mahlûkattan daha fazla birlikte yaşamaya ihtiyacı vardır. Dünyanın kurulmasından bugüne kadar da durum bu yönde gelişmiştir. Ancak 21. yüzyılın başından itibaren teknolojik alandaki gelişmeler bireylerin birbirlerine olan ihtiyacını azalmaya başlamıştır. Her bir birey ihtiyaçlarını kendi çerçevesinde yapmanın gayreti içerisine girmiştir. Bu durum, toplumdaki birlik beraberliği, birbirlerine karşı olan yardımlaşmayı ve eşler arası ilişkileri ziyadesiyle etkilemiştir.

Bugün bizler kadim birçok geleneklerimizi bir tarafa itmiş durumdayız. İnsanlar, bireysel olarak hayatı kazanmaya başlamışlardır. Ekonomik gelişmeler eşlerin birbirlerine olan muhtaçlığını belli bir seviyeye çekmiştir. Dolayısıyla evlilik kurumu bireysel ekonomik gelişmelerle güçlenmesi gerekirken darbe almıştır. Hem erkek hem de bayanlar artık önceki dönemlere nazaran daha fazla yalnız yaşamamanın peşinde koşmaya başlamıştır. Bu düşünceye sahip olanlar, evliliği sadece ekonomik gerekçelerle birbirlerine tahammül edememenin bir çıkış yolu olarak görmektedirler. Nikâh yapılırken darlıkta ve bollukta beraber olacağız sözü verilirken, küçük sorunlar sonucunda soluğu mahkemede almanın savunulacak bir tarafı yoktur. Her şey maddiyatta bitmemektedir. İnsanın sevgiye, saygıya, sıkıntılara karşı beraber mücadele etmeye ve sevinçleri paylaşmaya ihtiyacı vardır. Ancak hayat, sadece günlük ihtiyaçlarını gidermekle, birkaç günlük ilişkiler yaşamakla geçirilmektedir. Yalnızlığın başkalarının hayatımızda olmamasının ve kendi dünyamıza her şeyin en güzel tarafını sunduğuna inanılmaktadır. Dikkat edilirse hayatına bu yönde istikamet verenler toplumumuzda giderek artmaktadır. Bununla bağlantılı olarak, bir başka artan durum ise evinde tek başına yaşayanların öldüğünden bile günler hatta haftalar sonra haberdar olunmasıdır. Gününü sadece yalnızlık üzere kuranlar, ölümün de yalnızlığını yaşamaktadır. Sonuçta komşusunun bile haberi olmadan dünyalarını değiştirmektedirler.

Bugün aile fertleri arasında iletişim giderek zayıflamaktadır. Karı-koca, anne-baba ve çocuklar arasında farklı hayat anlayışları söz konusudur. Teknolojik gelişmelere, onlarla zamanımızı harcamaya ayırdığımız zamanın çok azını bile aile bireyleri birbirlerinden esirgemektedirler. Herkes kendi dünyasında bir takım sanal kişilerle birliktelikler ve dostluklar yaşamaktadır. Her gün onların hal ve hatırını sormaktadırlar. Onlarla önem verdikleri anıları ve materyalleri paylaşmaktadırlar. Ancak aile içinde selamlaşmanın haricinde kimin ne yaptığı belli olmayan, evi sadece

bir otel gibi kullanmanın ötesinde bir birliktelik yaşamamaktadırlar. Yani herkes kendi yalnızlıkları üzerinden kurduğu dünyada hayatını idame ettirmektedirler.

Çok katlı apartmanlar inşa edilmektedir. Yüzlerce insan aynı bloklarda yaşamaktadır. Asansörde, bahçede, katlarda birbirleriyle karşılaşan komşular sadece kendi yollarına gitmektedirler. Birbirlerine çok yakın olan, ancak bir o kadar da uzak olan ilişkiler yaşanmaktadır. Evinde internetin başında dünyanın bir ucundaki insanların problemleriyle ilgilenen kişiler, komşusunun kim olduğundan haberdar değildir. Bu da bir tür yalnızlık göstergesidir.

Müslümanlardan oluşan bir toplumda yaşamaktayız. Rabbimiz, bizleri hem birey hem de toplum olarak birlikte yaşamının eşsiz nimetleriyle donatmıştır. Mutlaka dünyadaki her türlü gelişmeler takip edilmelidir. Ancak onların emrine girerek ve hem dini hem de geleneksel yaşantılarımıza hâlel getirilmemelidir. İki farklı insanın bir araya geldiği evlilik ve aile değerlerimizi göz ardı etmemek ve her ne sıkıntı olursa olsun yaşatmaya çalışılmalıdır. Teknolojiye ve onun getirdiklerine ihtiyaç oranında yeteri kadar değer verilmelidir. Onlara verilen değer bireylerde yalnızlığa sebebiyet veriyorsa bir şeyler yıkılmış demektir. Toplumsal değerlerin yıkımı üzerine inşa edilen her ne olursa olsun kendisi de yıkılmaya mahkûmdur. İnsana arzuladığı ebedi huzuru da getirmeyecektir.